

[Arbejdsministeren]

meget stor ledighed, og vi har nogle økonomiske problemer. Når vi alligevel diskuterer ydelser på dette niveau og sammenholder med, hvad ydelserne ligger på i andre lande, så må jeg sige, at dette er en debat i et vel-færdssamfund.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg må nok sige, at graden af velfærdssamfund måles vel ved, hvordan man behandler samfundets dårligst stillede, og det er det spørgsmål, vi behandler her.

Ministeren spørger: hvordan er de nu kommet dertil, de unge mennesker, vi her taler om, som altså efter ministerens opfattelse er helt særtilfælde, hvis det er børnefamilier. Vi kan vel blive enige om, at den normale alder ved afgang fra skolen er 17 år. Hvis man tager en EFG-uddannelse eller en lærlingeuddannelse, varer den normalt 3-4 år. Det vil sige, at man er 20-21 år. Det er 30-40 pct. af de unge af en årgang. 40 pct. går i gymnasiet. Det er normalt en 3-årig uddannelse. De er 20 år. Hvordan er de så kommet dertil? Jeg tror såmænd bare, naturen har virket, fru minister. Der er ikke andre måder at svare på. Det, som regeringen foreslår, rammer børnefamilier. Det kan ikke være anderledes.

Jeg synes nok, debatten her har vist et meget interessant perspektiv. Det konservative folkeparti ved deres ordfører har sloget med brask og bram for dette forslag. Venstres ordfører var mere halvhjertet. De to andre partier var helst fri. For CDs vedkommende var det klar og tydelig tale. For kristeligt folkeparti rejser sig det interessante perspektiv, at nu er der jo kun én igen, der kan blive gruppeformand, for man har jo skiftet én gruppeformand ud, fordi han ikke helhjertet har tilsluttet sig regeringens politik. Jeg synes, det er meget interessant, hvad der foregår i regeringen.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg havde det uheld før at komme til at overskride min taletid. Det skal ikke gentage sig, men jeg skal kort sige, at jeg er ikke så sikker på, at der er tale om en misforståelse i det, jeg siger om, hvordan man kan nå op på 90 pct., men det vil vise sig. Nu har jeg prø-

vet at tale med nogle om det, og der vil blive stillet nogle spørgsmål i udvalget om det, for det skal vi have afklaret. Det er meget vigtigt at få det afklaret, så man ved, hvad man har at rette sig efter, efter at man har haft et jobtilbud.

Arbejdsministeren siger, at det er mere typisk - underforstået: der er flere at sammenligne med - hvis man sammenligner med de unge på varig hjælp. Jeg spørger mig selv: ja men hvorfor gør man nu det i en lovgivning som den, vi står og diskuterer? Hvorfor blander man A-kasselovgivningen, som man selv insisterer på er en forsikringslov, sammen med de øvrige sociallove? Det er faktisk det, man gør. Jeg finder, at der er tale om en grov svigten af de unge. Det, man står og siger, den måde, man argumenterer på med hensyn til de unge, at nogen skal ikke have mere end andre, og de skal helst så langt ned som overhovedet muligt, er et rystende eksempel på, hvad borgerlønstankerne har ført til. Det er det første eksempel på, at borgerlønstanken ikke er god. Nu får man altså brugt den i en sammenhæng, hvor man siger: alle unge skal have det lige dårligt, og derfor skal de selvfølgelig sættes ned i indkomst. Det er ikke noget godt grundlag at gå ud fra. De unge har ikke brug, for, at man svigter dem. De unge har faktisk brug for det modsatte i øjeblikket. Vi taber generationer på gulvet i øjeblikket, og samtidig siger vi, at de skal sættes ned i indtægt. Vi kan ikke være det bekendt.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Arbejdsministeren mente slet ikke, at dette også handlede om den halvfeudale skoledisciplin, hvor man tugter eleverne i håb om, at der så kommer nogle gode samfundsborgere ud af det. Det er rigtigt nok, der står ikke noget om det i bemærkningerne, men sidste år var regeringen faktisk meget mere frimodig, for da man foreslog den nye varige hjælp, skrev man i bemærkningerne, at en af de væsentligste årsager til, at man foreslog den, var, at hvis man satte folk ned på en betydelig lavere takst, når de havde været på bistandshjælp nogle måneder, ville man på den måde presse dem til at være aktivt arbejdssøgende. Det stod der. Det var ikke bare noget, vi postulerede. Det er klart, den